

Escombrar el decadentisme

Són aproximadament els mateixos. Una mica més grans i pansits, però envoltats d'aprenents acabats de sortir de les escoles de negocis canòniques. Es comporten com si res no hagués canviat. Com si manessin com abans. Encara que han patit un degoteig de baixes, aquests dies han tingut una revifada. Com si haguessin enredat tothom, altra vegada, amb la mateixa vella maniobra. Com si s'haguessin desempallegat definitivament d'aquelles afirmacions preocupants: "Ja no hi ha marxa enrere", "Alguna cosa s'ha trencat" o "Hem creuat tots els punts de no retorn". Com si, finalment, haguessin pogut restablir la vella normalitat. El marc permanent de diàleg de sords, per continuar imaginant que engrapen el mànec de la paella local.

Dos diaris oficials, quatre opinadors de confiança i mitja dotzena de comparses habituals han tret pit i han dit que, gràcies a la disposició al diàleg de l'incombustible líder d'UDC, el terratrèmol havia estat un tremolor menor. Els mals esperits havien estat foragitats, i exorcitzat el dimoni secessionista. Durant uns mesos feia la sensació que el nucli públic tradicional de la casta dirigent catalana havia perdut el control de la situació. Havien estat temps d'heterodòxies: alguns polítics i gent influent, inclòs el president, havien gosat sortir del camí de l'ase. Havien arribat a capgirar les devocions, posant la dignitat i el clam de la gent per davant de la prudència rutinària del sistema. S'havien deixat endur pel corrent majoritari i havien oblidat les lleialtats degudes. Necessitaven una lliçó del líder ortodox. Si al país només hi ha un veritable home de confiança –l'exorcista de confiança dels homes de confiança–, i els socis li frenen sistemàticament les

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

ambicions, no li podem pas retreure que no dimiteixi del seu esperit de servei a l'Estat i al model d'ordre que representa.

L'operació *setmana del diàleg* ha estat paradoxalment concertada pels que procuren impedir, per tots els procediments, l'autèntic diàleg entre Espanya i Catalunya. Han usat la cortina retòrica del "diàleg" per evitar que la veu de la gent pugui expressar-se "solemnement i clara". Tot plegat per agafar una mica d'aire. Per concloure que tot és al mateix lloc, que el pitjor ha passat. Que ells continuen sent la classe dirigent del país que no en té. Ells són l'elit que dubta d'on ve i que, sobretot, no té la intenció d'anar enllac. L'elit que, ignorant l'opinió ciutadana, s'invoca d'un país en què no creu per oferir-se com a mà dreta de l'amo, com a braç executor de l'Estat aquí. Però la seva gesticulació invoca una hegemonia que ja han perdut. Els queden els vestits gastats, i només el rastre del poder que havien ostentat.

Potser el president Mas creu arribada l'hora de fer un govern de

L'operació 'setmana del diàleg' ha estat concertada pels que procuren impedir l'autèntic diàleg entre Catalunya i Espanya

concentració nacional, d'aglutinar el màxim suport social i afrontar el doble repte de fer efectiu el dret a decidir i d'acabar amb l'espoli fiscal i econòmic per encarar la crisi. Si ho pensa, ha d'estar segur que no hi ha esclatxes en aquesta qüestió en la seva pròpia coalició i en l'actual Govern. N'ha d'haver parlat a fons amb les formacions interpel·lades. Totes. I ha de fer una proposta més formal i pública, adreçada a tota la ciutadania, per involucrar tothom. No és una qüestió que es pugui improvisar, ni dirimir amb declaracions als mitjans de comunicació.

Sens dubte, una ferma unitat política catalana, centrada en els dos eixos bàsics d'actuació apuntats, coincidint amb la precària reputació internacional del govern i l'estat espanyols, podria generar més confiança i apuntalar el lideratge presidencial. Però aquesta unitat, aquesta hipotètica concentració d'energia sobre uns mínims compartits, planteja uns quants problemes. El primer i més delicat és evitar els espectacles i reestrenes de l'exorcista. El segon és tenir la paciència d'explicar una vegada més a alguns dirigents d'ICV i PSC que els principals perjudicats per l'espoli fiscal i la guerra econòmica de l'Estat sobre Catalunya són els sectors populars; i que menystenir aquesta qüestió suposa una flagrant deserció social. Per resoldre d'arrel aquesta discriminació econòmica es fa indispensable apostar per l'emancipació política; sense ambigüitats. El tercer problema és convèncer ERC del compromís de CiU amb la consulta, amb el gir econòmic en defensa de l'estat del benestar, i amb la regeneració democràtica. No es tracta de posar preu a la consulta, exigint suport als pressupostos, sinó d'optar per la radicalitat democràtica, la justícia social i la transparència.